

Marita G. Schmitz

Tiltrekningen til den «mørke» tvillingen

Mitt tvillingsjel-eventyr
- Sann historie -

Tiltrekningen til den «mørke» tvillingen

Det var ... kort tid etter 19-årsdagen min – etter at det ble slutt med min første kjæreste, som jeg egentlig hadde planlagt å flytte inn med – at jeg flyttet ut fra foreldrenes hus og inn i min første leilighet. Jeg ville være uavhengig og bo i nærheten av arbeidsplassen min. Fremfor alt nektet jeg absolutt å gi foreldrene mine penger til kost og losji. Fra nå av måtte jeg gjøre det.

Noen uker før jeg flyttet ut, fortalte en venn meg om en slags telefonkonferanse i byen vår – der mange mennesker kunne snakke med hverandre samtidig. Jeg måtte prøve det ut.

Det var gøy – alle snakket iblant hverandre. Så måtte jeg komme opp med et kallenavn fordi ingen ville bruke sitt virkelige navn. De fleste hadde dyrenavn eller navn på filmkarakterer.

Det var veldig gøy, og vi snakket om å møtes som en gruppe en gang.

Det var flere telefonnumre du kunne ringe – og ja, ekte klikker begynte å dannes og møtes. Vi avtalte et møtested som de fleste av oss var enige om, og så møttes vi. Det første møtet var ganske lite – kanskje 10–15 personer i blandede aldre.

Før jeg dro til det første møtet, la jeg merke til en veldig vennlig stemme som ropte navnet mitt. Det ble en umiddelbar forbindelse på møtet – vi kom alle veldig godt overens. Det var et morsomt samvær. Nå, i tillegg til navnene og de mange stemmene, kunne vi endelig se menneskene. Selvfølgelig hadde vi forestilt oss noen av dem ganske annerledes. Det var veldig gøy, og vi koste oss alle.

Så møttes vi oftere; noen ganger for å gå på skøyter, noen ganger bare for å ta en drink og prate – vanligvis på et vanlig møtested (en bistro/kafé).

Der var den – igjen og igjen – den ene stemmen som stadig ropte navnet mitt – men nå visste jeg

hvem den tilhørte. Så jeg ble med og ropte navnet hans også.

Vi likte hverandre veldig godt. Som sagt, jeg var bare 19 år gammel, og han var allerede 25. Jeg var ikke helt sikker på hva jeg skulle mene om ham. Vi var liksom venner; og jeg hadde nettopp slått opp med min første kjæreste, som jeg hadde vært sammen med i nesten to år. Som jeg beskrev ovenfor, hadde jeg nettopp flyttet ut og ville nyte livet mitt – gå og danse og møte folk. Jeg tenkte på alt annet enn å starte noe seriøst igjen med en gang. Vi var veldig forsiktige med hverandre.

Jeg la imidlertid merke til at han var veldig betatt av temperamentet og livsgleden min. Og jeg ble tiltrukket av eventyret.

Vel, vi plukket hverandre av og til opp hjemme for å dra til møtestedet vårt sammen, eller vi kjørte hverandre hjem.

Av en eller annen grunn gjorde han aldri et trekk.

Det var litt rart med ham. En gang, under et møte, la jeg armen rundt skulderen hans ... Men han gjengjeldte ikke.

Vel, jeg sa til meg selv: «Ja, vi er bare venner, og alt er bra.»

Men så dukket følelsene opp – som om jeg kanskje ikke var god nok, jeg hadde ikke en like god jobb som ham. Jeg følte meg veldig gutteaktig og kompisaktig. Kanskje ikke hans type kvinne – eller ikke dameaktig nok.

På den tiden tenkte jeg ikke så mye på hvorfor vi var så nære. Men å høre stemmen hans på telefonen var alltid magisk – helt fengslende.

Jeg dro til møtestedet her og der, hvor enn jeg følte for å gå eller gjøre de tingene jeg likte.

Jeg hadde også fått en kjæreste der. Jeg dro ofte på dans med henne i helgene – noen ganger på en

danseklubb, noen ganger på et diskotek. Han ble noen ganger med.

Møtene ble sjeldnere, og jeg tilbrakte mer tid med kjæresten min. Vi kjørte noen ganger hjem til henne eller foreldrene mine i helgene og dro på et diskotek der.

Møtene fortsatte en stund, og vi møttes stadig.

Noen hadde fortalt ham at jeg hadde en ny kjæreste, og fra da av så vi hverandre bare ved en tilfeldighet. Det var aldri en mulighet til å ha en personlig/privat samtale med ham – det var alltid andre mennesker i nærheten.

Så dro jeg til et annet møtested med et annet telefonnummer. Og ganske riktig, jeg møtte ham der. Da jeg så ham, var alt jeg kunne tenke meg å si: «Å, det er deg igjen!» Ja, jeg ble faktisk litt fornærmet fordi han i bunn og grunn ignorerte meg. Jeg ante ikke at han trodde jeg hadde en ny kjæreste. Han var oppslukt av en veldig intim

samtale med en annen ung kvinne. Tja, da war ich wohl doch ein bissl eifersüchtig.

Jeg fikk bare nylig vite at han hadde lagt merke til det – siden vår siste kontakt.

Han og jeg – vi traff hverandre sjelden lenger; det hadde gått en god stund – minst to eller tre år – før vi tilfeldigvis traff hverandre mens vi handlet i lunsjpausen.

Det var rart – vi småpratet egentlig bare, og snakket om hvor alle jobbet og bodde.

Men jeg tror jeg stammet litt. Jeg vet ikke. Jeg var utrolig glad for å se ham igjen. Siden vi bare hadde en kort lunsjpause og begge handlet litt, skiltes lag ganske raskt – uten å utveksle telefonnumre. Han bodde i en annen del av byen på den tiden; og jeg hadde allerede flyttet til landsbygda for å være sammen med en ny kjæreste. Og jeg jobbet i byen hele tiden.

På en eller annen måte ville ikke møtet la meg være i fred. Jeg tenkte på det om og om igjen. Jeg så ansiktet hans – smilende til meg. Det ville bare ikke slippe meg – det var som en magnet. Hva var det?

Jeg antar det var omtrent et år senere at jeg tenkte at jeg ville se ham igjen, selv om jeg fortsatt var i mitt nåværende forhold.

Men jeg ble på en eller annen måte tiltrukket av å se ham igjen. For å se om det var mer ved det. Jeg var nysgjerrig og så stadig for meg det smilende ansiktet hans. Hvor glad han hadde vært for å se meg igjen. Hmm, jeg ville virkelig finne ut om det var noe mellom oss – om det var mer enn bare vennskap.

Men hvordan skulle jeg gå frem? Jeg kunne ikke akkurat si til min nåværende kjæreste: «Jeg stikker bare innom for å se en gammel venn fra gamle dager ...»

Men jeg benyttet anledningen likevel og kjørte (en 45-minutters kjøretur) til ham en helg – da kjæresten min ikke var hjemme.

Jeg gikk inn i leiligheten hans – han ga meg en omvisning. «Fin leilighet», sa jeg. Og så – jeg måtte absolutt vite – hvordan han ville reagere?

Jeg kysset ham på leppene. Men i øynene hans så jeg bare frykt. Han spurte om jeg ikke ville bli, men jeg klarte ikke å forstå frykten i øynene hans, og samtidig var jeg redd – at jeg allerede var blitt oppdaget hjemme, at de kanskje allerede savnet meg, og at jeg ville komme i trøbbel hvis jeg ble borte lenger. Dessuten kom den følelsen tilbake: kunne han virkelig være ærlig? Var jeg i det hele tatt god nok for ham, feminin nok og attraktiv nok? Den samme følelsen jeg hadde hatt den gang, kom over meg.

Så jeg sa raskt farvel. Jeg satte meg tilbake i bilen og kjørte hjem.

Jeg sa til meg selv: «Nei, så det er ingenting der likevel, og det er det.»

Senere, noen dager eller uker senere – jeg husker ikke nøyaktig nå – skrev jeg et brev til ham. Først skrev jeg returadressen min på det, så strøk jeg det over. Jeg sendte det. Det var det.

Omtrent to år senere giftet jeg meg med kjæresten min den gangen – men jeg klarte fortsatt ikke helt å få ham ut av hodet. Jeg hadde ofte lurt på og drømt om det – hva ville ha skjedd hvis jeg hadde blitt værende der? Vel, jeg antar at jeg aldri får vite det, tenkte jeg.

Vel, jeg hadde bare vært sammen med kjæresten min på den tiden (inkludert bryllupet vårt) i syv år. Så var han utro mot meg. Jeg flyttet ut. Vi ble skilt.

Så prøvde jeg å finne ham (min hyggelige telefonstemme) igjen. Men jeg hadde ikke hans nåværende telefonnummer – og han bodde ikke engang der lenger. Men så fant jeg foreldrenes telefonnummer i telefonkatalogen.

Jeg tenkte på det et øyeblikk – og så gjorde jeg det.
Jeg ringte foreldrenes hus.

Moren hans svarte på telefonen. Jeg spurte etter ham og om hun kunne gi meg telefonnummeret hans. Men hun sa: «Han er sammen med en veldig sjalu kjæreste nå.» Og jeg burde ikke prøve å kontakte ham. Jeg fikk ikke nummeret hans av den grunn.

Jeg husker ikke nøyaktig nå, men jeg tror jeg la igjen telefonnummeret mitt slik at han kunne ta kontakt med meg.

Vel, så synd. Jeg skulle gjerne ha snakket med ham om hva som skjedde den gangen og hvordan jeg stadig tenkte på ham. Jeg ville bare vite hvordan det gikk med ham og om han gikk gjennom det samme som meg.

Dessverre var søket mitt etter ham mislykket.

Internett!?! – Ja, hvis noe slikt hadde eksistert den gangen, kunne jeg kanskje ha funnet ham.

Dessverre traff jeg ham ikke ved en tilfeldighet, og jeg visste ikke hvor han jobbet nå, for firmaet han jobbet for eksisterte ikke lenger.

Så det var det! «Vel, han burde være lykkelig», sa jeg til meg selv.

Så, omtrent to år senere, møtte jeg en ny kjæreste. Vi flyttet sammen etter omtrent et år, giftet oss og holdt sammen i omtrent ti år.

Men jeg fortsatte å tenke på ham. Og jeg forestilte meg hvordan det ville ha vært med ham. Ville vi ha giftet oss nå og fått barn sammen?

Jeg ønsket meg alltid barn, men det ville ikke mannen min. Vi hadde nesten aldri sex, enten det var på grunn av frykten hans for at vi kanskje